DOMSTOLENS DOM

4. februar 1997 *

I de forenede sager C-71/95, C-155/95 og C-271/95,

Kongeriget Belgien ved kontorchef J. Devadder, Juridisk Tjeneste, Ministeriet for Udenrigsanliggender, Udenrigshandel og Udviklingssamarbejde, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Belgiens Ambassade, 4, rue des Girondins,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent T. van Rijn, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

i sagerne C-71/95 og C-155/95 støttet af

Den Franske Republik ved kontorchef C. de Salins, og fuldmægtig F. Pascal, Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Frankrigs Ambassade, 9, boulevard du Prince Henri,

* Processprog: nederlandsk.

intervenient,

angående en påstand om annullation,

— i sag C-71/95 af Kommissionens forordning (EF) nr. 3303/94 af 21. december 1994 om overgangsforanstaltninger for import af bananer til Østrig, Finland og Sverige i første kvartal af 1995 (EFT L 341, s. 46)

— i sag C-155/95 af Kommissionens forordning (EF) nr. 479/95 af 1. marts 1995 om overgangsforanstaltninger vedrørende anvendelsen af toldkontingentordningen for import af bananer for andet kvartal af 1995 som følge af Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse (EFT L 49, s. 18)

— i sag C-271/95 af Kommissionens forordning (EF) nr. 1219/95 af 30. maj 1995 om overgangsforanstaltninger for anvendelsen af toldkontingentordningen for import af bananer for tredje kvartal af 1995 som følge af Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse (EFT L 120, s. 20),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene G.F. Mancini, J.C. Moitinho de Almeida (refererende dommer) og J.L. Murray samt dommerne P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann, D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann og H. Ragnemalm,

generaladvokat: M.B. Elmer
justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der er afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 9. juli 1996 af den belgiske regering ved konsulent A. De Ridder, Juridisk Tjeneste, Ministeriet for Udenrigsanliggender, Udenrigshandel og Udviklingssamarbejde, som befuldmægtiget, af den franske regering ved F. Pascal og af Kommissionen ved T. van Rijn,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 15. oktober 1996,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævninger indleveret til Domstolens Justitskontor den 14. marts 1995 i sag C-71/95, den 17. maj 1995 i sag C-155/95 og den 10. august 1995 i sag C-271/95 har Kongeriget Belgien i henhold til EF-traktatens artikel 173, stk. 1, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 3303/94 af 21. december 1994 om overgangsforanstaltninger for import af bananer til Østrig, Finland og Sverige i første kvartal af 1995 (EFT L 341, s. 46), af Kommissionens forordning (EF) nr. 479/95 af 1. marts 1995 om overgangsforanstaltninger vedrørende anvendelsen af toldkontingentordningen for import af bananer for andet kvartal af 1995 som følge Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse (EFT L 49, s. 18) og af Kommissionens forordning (EF) nr. 1219/95 af 30. maj 1995 om overgangsforanstaltninger for anvendelsen af toldkontingentordningen for import af bananer for tredje kvartal af 1995 som følge af Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse (EFT L 120, s. 20) (herefter »de anfægtede forordninger«).

2 Ved to kendelser afsagt af Domstolens præsident den 6. september 1995 (sag C-155/95) og den 4. oktober 1995 (sag C-71/95) har Den Franske Republik fået tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.

3 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14. juni 1996 er de tre sager blevet forenet med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen.

4 Rådets forordning (EØF) nr. 404/93 af 13. februar 1993 om den fælles markedsordning for bananer (EFT L 47, s. 1, herefter »Rådets forordning«) har i afsnit IV erstattet de forskellige tidligere nationale ordninger med en fælles ordning for samhandelen med tredjelande.

5 Forordningens artikel 18, stk. 1, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 3290/94 af 22. december 1994 om de tilpasninger og overgangsforanstaltninger, der er nødvendige i landbrugssektoren for gennemførelsen af de aftaler, som er indgået under de multilaterale handelsforhandlinger i Uruguay-rundens regi (EFT L 349, s. 105), bestemmer, at der åbnes et toldkontingent på 2,1 mio. tons nettovægt for 1994 og på 2,2 mio. tons nettovægt for de følgende år for indførsel af »tredjelandsbananer« og »ikke-traditionelle AVS-bananer«.

6 I artikel 19, stk. 1, i Rådets forordning fordeles det toldkontingent, som er åbnet, med 66,5% til erhvervsdrivende, der har markedsført tredjelandsbananer eller ikke-traditionelle AVS-bananer, 30% til erhvervsdrivende, der har markedsført EF-bananer eller traditionelle AVS-bananer, og 3,5% til erhvervsdrivende, der er etableret i Fællesskabet, og som siden 1992 er begyndt at markedsføre andre bananer end EF- eller traditionelle AVS-bananer.

Artikel 19, stk. 4, bestemmer:

»Hvis toldkontingentet forhøjes, tildeles den disponible mængde til de erhvervsdrivende i de i stk. 1 omhandlede kategorier ...«

7 Med henblik på gennemførelsen af Rådets forordning har Kommissionen bl.a. vedtaget forordning (EØF) nr. 1442/93 af 10. juni 1993 om gennemførelsesbestemmelser for EF's importordning for bananer (EFT L 142, s. 6), der gentager sondringen mellem de tre kategorier af erhvervsdrivende, der er nævnt i nærværende doms præmis 6, og betegner dem kategori A, B og C.

8 Akten vedrørende vilkårene for tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union, der er optaget som bilag til traktaten vedrørende Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse af Den Europæiske Union (EFT 1994 C 241, s. 21, herefter »tiltrædelsesakten«), bestemmer i artikel 137, stk. 2, andet led, at »rettigheder og forpligtelser under den fælles landbrugspolitik [gælder] fuldt ud for de nye medlemsstater«.

9 Artikel 148 i tiltrædelsesakten bestemmer:

»1. Medmindre der er truffet andre bestemmelser i specifikke tilfælde, vedtager Rådet med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen de nødvendige bestemmelser til gennemførelse af dette afsnit.

2. Rådet kan ... foretage de tilpasninger af bestemmelserne i dette afsnit, som måtte vise sig nødvendige som følge af en ændring af fællesskabsforskrifterne«.

10 Artikel 149, stk. 1, i tiltrædelsesakten bestemmer:

»Hvis overgangsforanstaltninger er nødvendige for at lette overgangen fra den ordning, der består i de nye medlemsstater, til den ordning, der følger af anvendelsen af de fælles markedsordninger på de betingelser, der er fastsat i dette afsnit, vedtages sådanne foranstaltninger efter (forvaltningskomitéproceduren) ... Disse foranstaltninger kan træffes i en periode, der udløber den 31. december 1997, idet deres anvendelse er begrænset til denne dato.«

11 Det bestemmes i tiltrædelsesaktens artikel 150:

»1. De overgangsforanstaltninger i forbindelse med anvendelse af retsakterne vedrørende den fælles landbrugspolitik, herunder inden for strukturområdet, der ikke er anført i denne akt, og som er blevet nødvendige på grund af tiltrædelsen, vedtages inden tiltrædelsen efter den i stk. 3 omhandlede fremgangsmåde og træder i kraft tidligst på datoen for tiltrædelsen.

...

3. Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen, vedtager de i stk. 1 og 2 nævnte overgangsforanstaltninger. Foranstaltninger, der vedrører retsakter vedtaget af Kommissionen, vedtages dog af denne institution efter fremgangsmåden i artikel 149, stk. 1.«

12 Artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 3303/94 og artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 479/95 og nr. 1219/95 bestemmer, henholdsvis for første, andet og tredje kvartal af 1995, at Østrigs, Finlands og Sveriges myndigheder giver de erhvervsdrivende, der er bosat på deres område, og som importerede bananer hertil i et eller flere af årene 1991, 1992 og 1993, tilladelse til at importere bananer med oprindelse i tredjelande inden for bestemte fastsatte kontingenter.

13 Artikel 4, stk. 1, tredje og fjerde afsnit, i forordning nr. 3303/94 og artikel 1, stk. 1, tredje og fjerde afsnit, i forordning nr. 479/95 og nr. 1219/95 bestemmer:

»For den enkelte erhvervsdrivende kan tilladelsen ikke omfatte en mængde, der er over (en vis procent) af gennemsnittet af de årlige mængder, der blev importeret af vedkommende i 1991, 1992 og 1993.

Denne tilladelse foregriber ikke den referencemængde, der tildeles den erhvervsdrivende for 1995 i medfør af ... forordning (EØF) nr. 1442/93.«

14 Disse forordninger, der hviler på tiltrædelsesakten, navnlig artikel 149, stk. 1, begrundes i anden betragtning til forordning nr. 3303/94 og i tredje betragtning til forordning nr. 479/95 og nr. 1219/95 således: »For at lette overgangen fra den ordning, der var gældende i de nye medlemsstater inden tiltrædelsen, til den ordning, der følger af bestemmelserne om den fælles markedsordning for bananer, bør der fastsættes overgangsforanstaltninger (for vedkommende kvartal af 1995) og tillades de i disse lande etablerede erhvervsdrivende i (dette kvartal) at indføre en vis mængde bananer med oprindelse i tredjelande.«

15 Artikel 3, stk. 2 og 3, i forordning nr. 479/95 bestemmer:

»Myndighederne opstiller senest den 31. marts 1995 lister over de pågældende erhvervsdrivende med angivelse af de mængder, som hver af disse har markedsført, jf. ... forordning (EØF) nr. 1442/93«,

og meddeler dem til Kommissionen senest den 7. april 1995.

16 Den 6. april 1995 forelagde Kommissionen Rådet et forslag til forordning om tilpasning af forordning (EØF) nr. 404/93 for så vidt angår det årlige toldkontingent for indførsel af bananer i Fællesskabet efter Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse (EFT C 136, s. 22).

17 Den 3. august 1995 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 1924/95 om overgangsforanstaltninger for anvendelsen af toldkontingentordningen for import af bananer som følge af Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse (EFT L 185, s. 24). Denne forordning hviler på tiltrædelsesaktens artikel 149, stk. 1, og det fremgår af dens fjerde betragtning, at den er begrundet i den omstændighed, at Rådet ikke har truffet nogen afgørelse om at forhøje toldkontingentet på grundlag af Kommissionens forslag.

18 I forordningens artikel 1 fastsættes en tillægsmængde på 353 000 tons nettovægt til det toldkontingent, som er nævnt i artikel 18 i Rådets forordning, for import til Østrig, Finland og Sverige af bananer med oprindelse i tredjelande og ikke-traditionelle AVS-bananer for 1995.

De mængder, der allerede er importeret i de tre nye medlemsstater med hjemmel i de anfægtede forordninger, skal afskrives på den samlede mængde, som herefter er fastsat.

For fjerde kvartal af 1995 skal der ifølge artikel 2 i forordning nr. 1924/95 udstedes importlicenser for Østrig, Finland og Sverige, idet der sondres mellem de erhvervsdrivende i kategorierne A og C, der er blevet registreret af myndighederne i de tre nye medlemsstater i henhold til forordning nr. 479/95.

19 Kommissionen har begrundet vedtagelsen af denne forordning med den betragtning, at bevillingerne til import i de nye medlemsstater for de tre første kvartaler af 1995 måtte afskrives på det samlede fællesskabskontingent, at de nye medlemsstater udelukkende har importeret tredjelandsbananer, at bevillingerne følgelig er blevet tildelt erhvervsdrivende i kategori A, at den disponible restmængde af toldkontingentet, selv om det forhøjes med en tillægsmængde, ikke er stor nok til, at der for fjerde kvartal kan foretages en fordeling mellem de forskellige kategorier af erhvervsdrivende i henhold til artikel 19 i Rådets forordning under hensyntagen til de importbevillinger, som allerede er blevet tildelt i de tre nye medlemsstater siden begyndelsen af 1995, og at det endvidere heller ikke er muligt at efterkomme Fællesskabets forsyningsbehov.

20 Ved forordning (EF) nr. 2008/95 af 18. august 1995 fastsatte Kommissionen den fælles nedsættelseskoefficient til beregning af den mængde bananer fra tredjelande eller ikke-traditionelle AVS-bananer, der skal tildeles hver erhvervsdrivende for import til Østrig, Finland og Sverige i fjerde kvartal af 1995 (EFT L 196, s. 3).

Det første anbringende

21 Kongeriget Belgien har i stævningerne i sag C-71/95 og sag C-155/95 anført, at det tilkom Rådet, og ikke Kommissionen, med hjemmel i artikel 149 i tiltrædelsesakten at vedtage de anfægtede forordninger, som indeholder overgangsforanstaltninger, hvorved der gøres undtagelse fra Rådets forordning.

22 I replikkerne i sag C-71/95 og sag C-155/95 samt i stævningen i sag C-271/95 har Kongeriget Belgien anført, at de anfægtede forordninger ikke skulle have været vedtaget på grundlag af tiltrædelsesaktens artikel 149, men dens artikel 148 eller eventuelt artikel 150. Kongeriget Belgien har erkendt, at det i stævningerne i de to første sager ved en fejltagelse henviste til tiltrædelsesaktens artikel 149 og herved baserede sig på en version af tiltrædelsesakten, der gik forud for den endelige version.

23 Kongeriget Belgien har endvidere anført, at det ikke bestrider, at det var nødvendigt at forhøje kontingentet som følge af de nye landes tiltrædelse. Kommissionen kunne med henblik herpå have anvendt artikel 16, stk. 3, i Rådets forordning og have fulgt den deri foreskrevne procedure.

Formaliteten

24 I svarskrifterne i sag C-71/95 og sag C-155/95 har Kommissionen anført, at Kongeriget Belgien har begået en fejl ved angivelsen af de relevante bestemmelser. Denne fejl er afgørende, for så vidt som tiltrædelsesaktens artikel 149, som forordningerne hviler på, i modsætningen til hvad sagsøgeren gør gældende, giver Kommissionen hjemmel til at vedtage overgangsforanstaltninger.

25 I duplikkerne i sag C-71/95 og sag C-155/95 har Kommissionen endvidere anført, at de argumenter, som Kongeriget Belgien har fremført i replikkerne i disse to sager, afviger fra den korte fremstilling, der er indeholdt i stævningerne, for så vidt som sagsøgeren deri anfører, at forordningerne skulle have været vedtaget af Rådet, mens den i replikkerne lægger vægten på de respektive formål med tiltrædelsesaktens artikel 148, 149 og 150.

26 Kommissionen finder, at det tilkommer Domstolen at fastslå, hvorvidt Kongeriget Belgien i forbindelse med dette anbringende har overholdt kravene i procesreglementets artikel 38 og 42.

27 Den Franske Republik har anført, at Kongeriget Belgien i stævningerne i sag C-71/95 og sag C-155/95 bestrider Kommissionens kompetence til at vedtage de omtvistede forordninger, og at det først i replikken har rejst spørgsmålet om hjemmelen.

28 Vedrørende spørgsmålet, om søgsmålene i sag C-71/95 og sag C-155/95 kan antages til realitetsbehandling for så vidt angår det første annullationsanbringende, skal det bemærkes, at artikel 38 i procesreglementet foreskriver, at stævningen skal indeholde søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene, og at procesreglementets artikel 42 bestemmer, at nye anbringender ikke må fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

29 En søgsmålsgrund kan kun anses for ny, såfremt den hverken direkte eller indirekte er nævnt i stævningen (jf. dom af 15.12.1961, forenede sager 19/60, 21/60, 2/61 og 3/61, Fives Lille Cail m.fl. mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 269, org. ref.: Rec. s. 559, og af 30.9.1982, sag 108/81, Amylum mod Rådet, Sml. s. 3107, præmis 25).

30 Det må i denne henseende fastslås, at selv om anbringendet i formen er fremstillet forskelligt i stævningerne og i replikkerne, er de påberåbte argumenter indholdsmæssigt ens, eftersom sagsøgeren bestrider, at de anfægtede forordninger kunne vedtages af Kommissionen med hjemmel i en bestemmelse i tiltrædelsesakten, der fastslår dens kompetence, idet de skulle have været vedtaget af Rådet med hjemmel i en bestemmelse, der vedrører denne institutions beføjelser.

31 Det fremgår i øvrigt af svarskrifterne og duplikkerne, der er indgivet af Kommissionen, at der ikke hos denne forelå nogen misforståelse med hensyn til kernen i den kritik, der blev fremført i forbindelse med dette anbringende, og den har følgelig været i stand til effektivt at forsvare sin opfattelse.

32 Det må herefter fastslås, at søgsmålene i sag C-71/95 og sag C-155/95 kan antages til realitetsbehandling for så vidt angår det første annullationsanbringende.

Realiteten

33 Med henblik på spørgsmålet, om der kan gives medhold i dette anbringende, skal det bemærkes, at tiltrædelsesaktens artikel 149, stk. 1, tildeler Kommissionen beføjelse til efter den såkaldte forvaltningskomitéprocedure at vedtage de overgangsforanstaltninger, der er nødvendige, i en periode, der udløber den 31. december 1997.

34 Det må i denne forbindelse fastslås, at den fælles markedsordning for bananer ikke kunne finde anvendelse på Fællesskabets nye medlemsstater, uden at Rådet forinden havde forhøjet toldkontingentet. Såfremt de erhvervsdrivende i de tre nye medlemsstater var blevet omfattet af det toldkontingent, der var fastsat for De Tolv, ville dette nemlig have medført, at importrettighederne for de erhvervsdri-

vende i de gamle medlemsstater blev begrænset, at der blev tildelt utilstrækkelige rettigheder til de erhvervsdrivende i de nye medlemsstater, ligesom det ville have ført til mangel på bananer inden for Fællesskabet og til prisstigninger, hvilke følger er uforenelige med målene med Rådets forordning.

35 I modsætning til hvad Kongeriget Belgien har anført, kunne forhøjelsen af kontingentet, der var blevet nødvendig på grund af de nye landes tiltrædelse, ikke være besluttet på grundlag af artikel 16, stk. 3, i Rådets forordning. Det er herved tilstrækkeligt at bemærke, at der i det foreliggende tilfælde ikke var tale om at tilpasse toldkontingentet som følge af en revision af prognosen for forbruget i Fællesskabet, men om at indføre en ordning, der var blevet nødvendig som følge af de tre nye medlemsstaters tiltrædelse, og som ikke var omhandlet i tiltrædelsesakten.

36 Det skal endvidere bemærkes, at en umiddelbar anvendelse af den fælles markedsordning på de nye medlemsstater — som Kommissionen med rette har anført — ville have forårsaget alvorlige forsyningsproblemer, fordi de erhvervsdrivende i disse medlemsstater indførte tredjelandsbananer og derfor kun hørte til kategori A.

37 I modsætning til hvad Kongeriget Belgien har anført, kunne hverken tiltrædelsesaktens artikel 148 eller artikel 150 have været hjemmel for de overgangsforanstaltninger, der var nødvendige.

38 Tiltrædelsesaktens artikel 148, stk. 1, tillægger således Rådet kompetence til at vedtage de nødvendige bestemmelser til gennemførelse af afsnit VI om landbrug. Den indeholder derfor ikke hjemmel til at gøre undtagelse fra tiltrædelsesaktens artikel 137, stk. 2, hvorefter markedsordningen finder anvendelse fuldt ud. For så vidt angår artikel 150 bemærkes, at den kun vedrører tiden mellem undertegnelsen af tiltrædelsesakten og dennes ikrafttrædelse.

39 Kongeriget Belgien har gjort gældende, at tiltrædelsesaktens artikel 149 ikke kan være hjemmel for overgangsforanstaltninger, der, som det er tilfældet i den foreliggende sag, udsætter anvendelsen af en fælles markedsordning. De i bestemmelsen nævnte foranstaltninger, som henhører under Kommissionens kompetence, skal vedtages »på de betingelser, der er fastsat i dette afsnit«, hvilket indebærer, at den fælles markedsordning skal overholdes, og at der på grundlag af denne bestemmelse kun kan træffes foranstaltninger, der skal fremskynde og lette overgangen til den fælles markedsordning.

40 Det skal hertil bemærkes, at de i artikel 149 omhandlede foranstaltninger skal lette overgangen til den ordning, der følger af »anvendelsen af de fælles markedsordninger på de betingelser, der er fastsat i dette afsnit«. Denne anvendelse skal ske som fastsat i tiltrædelsesaktens artikel 137, hvorefter den fælles markedsordning for bananer finder anvendelse fra den 1. januar 1995 i de nye medlemsstater, og der er ikke fastsat bestemmelser om tilpasning eller overgangsforanstaltninger.

41 Ifølge artikel 149 er de heri hjemlede foranstaltninger kun betinget af en enkelt omstændighed, nemlig at det er nødvendigt at lette overgangen fra den ordning, der består i de nye medlemsstater, til den ordning, der følger af anvendelsen af den fælles markedsordning i disse lande.

42 Som den franske regering med rette har anført, er dette den eneste fortolkning, der giver artikel 149 effektiv virkning. Kommissionen råder således allerede over gennemførelsesbeføjelser, der ikke er tidsmæssigt begrænset. De særlige foranstaltninger, som Kommissionen kan vedtage i henhold til artikel 149, udløber den 31. december 1997.

43 Det følger af det anførte, at Kommissionen lovligt kunne vedtage de anfægtede forordninger på grundlag af tiltrædelsesaktens artikel 149, og det første anbringende må derfor forkastes.

Det andet anbringende

44 Kongeriget Belgien har anført, at de anfægtede forordninger anvender en ordning på de erhvervsdrivende i de nye medlemsstater, der er forskellig fra den, der finder anvendelse på erhvervsdrivende i de gamle medlemsstater, idet de ikke indeholder bestemmelser om anvendelse af fordelingsnøglen. Denne forskel i behandlingen er ikke objektivt begrundet og er derfor i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling i EF-traktatens artikel 40, stk. 3.

45 Det bemærkes, at Domstolen i nærværende doms præmis 34, 35 og 36 har anerkendt, at det i en situation, hvor Rådet ikke havde tilpasset det samlede kontingent for det udvidede Fællesskab, var nødvendigt, at Kommissionen som en overgangsforanstaltning fastsatte et særligt kontingent for de nye medlemsstater.

46 Af de grunde, der er anført i nærværende doms præmis 36, var Kommissionen forpligtet til at vedtage en overgangsordning, der ikke indeholdt den fordelingsnøgle mellem de erhvervsdrivende, der er fastsat i artikel 19 i Rådets forordning.

47 For at lette den fulde anvendelse af den fælles markedsordning i de nye medlemsstater har Kommissionen imidlertid forskrevet udstedelse af licenser ved import af bananer til disse stater og fastsat en fælles nedsættelseskoefficient.

48 Kommissionen har endelig begrænset overgangsordningens anvendelse til et år. Det er ikke godtgjort, den anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da den anså denne periode for nødvendig for at lette den fulde anvendelse af den fælles markedsordning i de nye medlemsstater.

49 I øvrigt fastslås det i de anfægtede forordninger, at de importtilladelser, der tildeles de erhvervsdrivende i de nye medlemsstater, ikke foregriber de referencemængder, der skal tildeles de nævnte erhvervsdrivende for 1995 i henhold til artikel 6 i forordning nr. 1442/93. Som Kommissionen med rette har gjort gældende, skal de erhvervsdrivende i de nye medlemsstater for hele 1995 behandles på samme måde som de erhvervsdrivende i de gamle medlemsstater.

50 Det må herefter fastslås, at de faktiske og retlige omstændigheder i de nye medlemsstater var forskellige fra dem, der forelå i de tolv gamle medlemsstater, og at denne forskel berettigede Kommissionen til at vedtage de anfægtede forordninger.

51 Det andet anbringende må herefter forkastes.

Det tredje anbringende

52 Kongeriget Belgien har anført, at betragtningerne til de anfægtede forordninger ikke indeholder en tilstrækkelig begrundelse, og at Kommissionen følgelig har tilsidesat traktatens artikel 190.

53 Det skal hertil bemærkes, at ifølge fast retspraksis skal den begrundelse, som kræves efter traktatens artikel 190, være tilpasset den pågældende retsakts karakter. Det skal klart og utvetydigt fremgå af begrundelsen, hvilke betragtninger den institution, som har udstedt retsakten, har lagt til grund, således at de berørte kan gøre

sig bekendt med baggrunden for den trufne foranstaltning, og Domstolen kan udøve sin kontrol. Det fremgår endvidere af retspraksis, at det ikke kan kræves, at alle de faktiske og retlige elementer, som retsakten består af, er specificeret i begrundelsen, når retsakten indgår i en generel ordning af foranstaltninger for det pågældende område (jf. dom af 13.10.1992, forenede sager C-63/90 og C-67/90, Portugal og Spanien mod Rådet, Sml. I, s. 5073, præmis 16, og af 14.7.1994, sag C-353/92, Grækenland mod Rådet, Sml. I, s. 3411, præmis 19).

54 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at forordning nr. 3303/94 og nr. 479/95 ifølge anden, henholdsvis tredje betragtning, skal lette overgangen fra den ordning, der var gældende i de nye medlemsstater inden tiltrædelsen af Fællesskabet, til den ordning, der følger af bestemmelserne om den fælles markedsordning.

55 Dette mål nævner Kommissionen, ganske vist med andre ord, i tredje betragtning til forordning nr. 1219/95.

56 I en situation, hvor Rådet ikke havde tilpasset toldkontingentet for det udvidede Fællesskab, måtte det stå klart for de berørte, navnlig Fællesskabets gamle medlemsstater, dels at Kommissionen som en overgangsordning var nødt til at fastsætte særlige kontingenter for de nye medlemsstater, dels at den ikke kunne anvende fordelingsnøglen på disse kontingenter.

57 Herefter må det tredje anbringende forkastes.

58 Det følger af det anførte, at Kommissionen vil være at frifinde for Kongeriget Belgiens søgsmål i de tre sager.

Sagens omkostninger

59 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kongeriget Belgien har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger. Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 4, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Kongeriget Belgien betaler sagens omkostninger.

3) Intervenienten, Den Franske Republik, bærer sine egne omkostninger.

Rodríguez Iglesias	Mancini		Moitinho de Almeida
Murray	Kapteyn	Gulmann	Edward
Puissochet	Hirsch	Jann	Ragnemalm

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 4. februar 1997.

R. Grass — G.C. Rodríguez Iglesias

Justitssekretær — Præsident